

LBRIS

We know
books

„Mă puteți arunca și-n infern,
niciodată nu veți putea scoate paradisul din
mine”

(Sfântul Augustin, 354-430 d. Hr.)

Ion Mânzat

Securista și Lordul

Lady Mimi și umbra roșie

Roman

Cu o prefață de dr. **Emil Străinu**

Editura Orfeu 2000

mereu un petec de Căr senin în inima ta! Soarele din inimă să
vă fie un veșnic Răsărit și niciodată Apus.

Aștept cu nerăbdare observațiile și criticile d-voastră. Dacă
aveți acordul părinților și al bunicii!

Cu sinceră prietenie și dragoste,
Prof. univ. dr. Ion Mânzat (psiholog)
– București, decembrie 2009 –

Cuprins

Prefață	5
Partea 1-a Sex și tandrețe	9
Cap. 1 Un înger blond cu ochi de demon	11
Cap. 2 Însă, îngerul semăna cu o prostituată dulce	16
Cap. 3 O dispariție misterioasă (ca-n filmele polițiste)	23
Cap. 4 De ce s-o fi dat îngerul la tovarășul secretar Tăciune (sau sexualitatea unui activist)	35
Cap. 5 Nevasta lui Tăciune o imploră în genunchi pe Mimi	53
Cap. 6 Dactilografa își depășește clasa	62
Cap. 7 Performanțele erotice ale studentului Vieru. Preludiul de pe scara lui Colivaru și acuplarea din debaraua cu măhuri	69
Cap. 8 Perversiunea de tot trăsniță a unui prof de socialism științific	83
Partea a 2-a Frumoasa «Cosânzeană» și Întunericitul (ascuns la Umbra Roșie)	95
Cap. 9 Sexioasa licențiată intră în slujba Necuratului. Vreți să-i cunoaște-ți fișa postului	97
Cap. 10 Despre viclenia Necuratului lăuntric. Farmecul și abjecția securiștilor și sifonariilor (terasa Lido)	111
Cap. 11 Curva Securității folosește tandrețea ca pe o capcană	138
Partea a 3-a Iubirea cu ploaie de fluturi	151
Cap. 12 Și totuși... Memé se îndrăgostește nebunește de un lord și reciproc!	153
Cap. 13 Ploaia de fluturi de la Urlătoarea. Reverie sau magie?	164
Cap. 14 Memé refuză ordinul comandantului! De necrezut!	169
Cap. 15 Sir Winston Heartley a dispărut!? Ca-n filme SF)	178
Partea a 4-a Închisoarea și groaza de vid	183
Cap. 16 Înamorata este condamnată la doi ani de pânaie pentru prostituție și valută	185
Cap. 17 Memé redevine Mimi. Ce greu i-a fost la pânaie! Să fi murit lordul?	193

Cap. 18 Sir Winston Heartley își trimite unchiul în România socialistă ca s-o salveze pe Mimi	202
Cap. 19 Unchiașul reușește să ajungă până la conducerea comunistă (ajutat de doi „profesori” atei și de sfânta valută)	211
Cap. 20 Mimi este iar pe dinafară. Cineva a scos-o din pușcărie!	216
Partea a 5-a Securista devine lady	223
Cap. 21 Filaj, investigații și cafeală. Șpagă și bagabonteală	225
Cap. 22 Nuntă fără lăutari. Securista devine lady	236
Cap. 23 Viața la Londra: tihnă, lux și libertate. Wonderfull!	243
Cap. 24 Lady Mimi și energiile păgâne de la Stonehenge	252
Cap. 25 Sexioasa lady este acostată de un straniu seducător	256
Partea a 6-a Viața lui Mimi este sfâșiată între oroarea de a trăi și oroarea de a muri	273
Cap. 26 Divorțul cade ca un trăznet. Lady devine iar Mimi	275
Cap. 27 După cădere Mimi înhite luminal ca să moară. Însă...	288
Cap. 28 Exilarea lui Mimi peste apă	292
Cap. 29 S-a întors roata destinului? De ce?	299
Cap. 30 Mimi îl caută pe americanul Mark. Veștile o îngrozesc	305
Cap. 31 O nouă tentativă de suicid, la MarileLacuri. După un interviu cu îngerii	310
Cap. 32 Lordul moare în somn cu un trandafir roșu la cap	315
Epilog fără happy-end	319
Avertisment	322
Cuprins	325

Cap.1. Un înger blond cu ochi de demon

*Satan însuși se transformă mereu
într-un înger de lumină
(Corinteni 11:4)*

Era odată ca niciodată, în octombrie 1962. De curând împlinisem 27 de ani. Eram căsătorit de un an. Tot un an trecuse de la absolvirea facultății, la Universitatea din București. Eram un tânăr cercetător stagiar al Academiei Române. Marile speranțe îmi inundau inima.

Dragii mei cititori, voi încerca să vă stârnesc interesul pentru povestea care începe, o poveste adevărată. Vă promit că vom trăi împreună o provocatoare aventură. Vă rog să aveți încredere în mine de la început. Să ne așezăm lin pe aripile amintirii. Nădăjduiesc că astfel voi scăpa de cel mai greu blestem! Știți care? Blestemul uitării! Să deschid traista cu amintiri despre mine, dar mai ales despre ceilalți.

În București se așternuse o toamnă însorită și caldă, un prelungit sfârșit de vară care făurise o ametoare beție de culori din frunzele copacilor și a iederii de pe ziduri. Era o vreme a lui Dumnezeu.

Într-o dimineață, după ora 10, coboram vioi scara de lemn a Institutului. Mă îndreptam spre bibliotecă cu gândul curat de a consulta o colecție de reviste științifice americane. În ușa bibliotecii poposis, de pe nu știu care tărâm, un înger blond cu ochii albaștri, mari, neastâmpărați și iscoditori, ochi de demon.

„Ochii mari si grei mă dor,

Privirea ta mă arde” (Mihai Eminescu)

Avea părul de aur, numai fuioare. Ce apariție! Pe figura-i luminoasă avea fin desenat un surâs tainic. Buzele erau roșii ca cireșele coapte. Privit de la o oarecare distanță, îngerul căzuse pe o pajiște verde presărată cu floricele de câmp. De aproape „câmpul” mirosea a iarbă proaspăt cosită și a grâu copt, auriu. Ați supraviețuit torentului de metafore?

Ne-am uitat drept în ochi, câteva clipe. Privirea-mi masculină mi-a coborât lent spre sâni, spre coapse și mai jos până la picioare. M-am oprit la etcetera! Era o capodoperă divină! Am vrut să-i dau binețe dar un nod în gât m-a împiedicat. Înțepenise limba. Frică, bucurie, curiozitate? Toate într-un amestec plin de neliniște. „Era o necunoscută? Parcă, parcă am mai văzut-o undeva, cândva. Să fie oare iluzia déjà-vu?”

Tulburătoarea blondă s-a dezlipit încet de ușa bibliotecii și s-a îndreptat agale spre secretariat unduindu-și șoldurile moi și privindu-mă peste umăr. A lăsat în aer un miros de parfum străin. Mi s-a părut un parfum ademenitor, chiar ațățător! Mirsele nesfinte ale lui Nichipercea.

Privirea ei albastră, celestă și dezmărginită m-a străpuns și m-a curentat.

„Cine să fie misterioasa apariție? De pe ce tărâm a căzut? Este oare o nouă colegă, o nouă secretară sau poate o rudă a secretarei șef? O vizitatoare? Nepoata directorului? Nu, nu pot să ghicesc! Mai bine să-mi văd de treabă și să consult revistele!”

Ușa bibliotecii rămase larg deschisă. Secretariatul era chiar alături. În instituție liniște de schit. Paznicul credincios al Institutului era Doamna Demetriad, o aristocrată distinsă, cultivată, de vreo cincizeci de ani. Era subțire, înaltă, brunetă, cu profil de grecoaică. Purta părul cărunț, strâns într-un coc care-i sporea eleganța și îi da un aer de sobrietate. Toți o prețuiam și o respectam.

Fără să vreau am auzit următoarea conversație:

– Doamna Demetriad, cine e tânărul domn din bibliotecă?

– Care domn?

– Un tip subțire, cu ochi albaștri, puțin bronzat. Are pantaloni albi...

– Aha! Este Mânzat, cercetător stagiar. Dar... să știi că e puțin înșurat!

– Ce? Înșurat? Glumiți? Nu sunt de acord!

– N-ai încotro! Cred că a împlinit anul... Ce? Îți place? Fii serioasă Memé!

– De ce serioasă? Ce, aici e mânăstire?

Deși dialogul s-a purtat în șoaptă, cu l-am auzit, fără să mă străduiesc. Parcă în chip magic, mi s-a ascuțit simțul auzului.

Îmi auzeam și pulsul în urechi. Ce repede îmi bătea inima! Transpirasem pe gât și la tâmple. „Să fie niscaiva «fall in love?» Doamne apără-mă! Da, sunt într-adevăr „puțin bronzat” pentru că m-am întors dintr-un frumos concediu în munții Semenicului și munții Cernei. Am colindat prin valea Nerei și pe valea Cernei. M-am scăldat în Cerna cea albastră și zglobie, plină de pietroaie verzi. Frumuseți de vis, amintiri eterne. Dar nu știam că arăt ca un tânăr domn!? Nu arătam ca un tovarăș? Aha! Cred că va lucra la secretariat! Poate că... e dactilografă!? Posibil. Și ce-mi pasă mie? Ia, să mă adun, să citesc sumarele revistelor, poate că găsesc ceva referitor la tema mea de cercetare... Așa! Oare câți ani are blonda? Ei, douăzeci și cinci cel mult.... Să fie măritată? Nu, nu pare... Ori poate e logodită? Asta nu e imposibil. Voi afla... cât de curând... Dar... de ce să aflu? Ce mă interesează pe mine?! Acum... mai bine să mă concentrez... și să-mi notez și să traduc câteva titluri!”

Ochii îmi fugeau de pe pagină pe frunzele arâmii de pe copacii bătrâni din grădina institutului. Pe gard curgeau râuri de iederă roșie.

„Ce frumos ciripesc păsărelele! Doamne, ce toamnă feerică! Oare, de ce nu pot să-mi dezlipesc privirea de la fereastră?”

După o oră, nu știu dacă am apreciat bine curgerea timpului, am reușit să traduc șchiop vreo trei titluri. „Parcă nu mai știu limba engleză! Ce să fie? Nu prea avea sens ceea ce „tradusesem”! Unde mi-a rătăcit mintea?” Mintea mea era o varză plină de etcetera!

„De ce să nu am aripi să zbor!”

M-aș face un fluture ușor.”

(Mihai Eminescu)

*

Înainte de a părăsi institutul am trecut pe la secretariat (asta era regulă nescrisă), cu nădejdea că o voi revedea pe tulburătoarea blondă. Decepție! Ea nu mai era. Dispăruse. Ce păcat!

– Doamna Demetriad, sărut mâna! Am plecat...

– La revedere! O zi bună!

Era atât de plăcut afară. Dar parcă era... o frumusețe tristă. Și câtă nostalgie! Dacă aș fi poet (nu sunt decât rareori, un amărât versificator de gură) aș spune că era un anotimp dum-nezeiesc, un timp al alunecării spre *dincolo* (spre Paradis). Am renunțat la tramvai și m-am întors acasă pe jos, admirând coloritul pictural al frunzelor. În nări purtam însă miresele parfumului ei rafinat. O fi fost cumva franțuzesc? Doamna secretară i s-a adresat cu Memé! Ce nume franțuzesc de cocotă! Nume de Place Pigalle. În sufletul meu tulburat cânta o simfonie. Să fi fost simfonia toamnei sau...? Îmi venea să râd. Dar, ce era de râs? Și totuși... chiar am râs puțin, un râs interior, abisal. Parcă altcineva râdea de mine, ascuns în sufletul meu.

Ce straniu! Chiar foarte straniu. O adiere de vânt răcoros sufla prin inima mea! Era o părere sau... chiar sufla? Să fie oare boarea lui Cupidon?

„Pajul Cupidon, vicleanul

Mult e rău și alintat,

Cu copii se hârjonește

Iar la dame doarme-n pat.”

A doua zi am ajuns la institut mai devreme, înainte de ora nouă, ceea ce nu-mi sta în obicei. Câtă liniște! Colegii însă nu se întorseseră din vacanță. Doar câțiva. M-am îndreptat întins înspre secretariat, unde am avut bucuria s-o revăd pe ispititoarea Memé care sta la o mică măsuță încercând să bată la mașina de scris. Țac... țac... țac...

Avea în față un manuscris neciteț, în creion, parcă era scris cu laba gâștii. Am dat binețe foarte zâmbitor și respectuos. Cele două mi-au răspuns sincron:

– Bună dimineața!

– Tovarășul Mânzat, să-ți fac cunoștință cu noua noastră dactilografă...

Ea îmi întinse mâna pistruiată, pe care am strâns-o puțin.

– Mi se spune Memé. Numele meu este Marie-Margot Pleșuveanu.

– Încântat domnișoară Memé. Eu sunt Ion Mânzat. Prietenii îmi spun Davy.

– E un nume englezesc! Davy... David Copperfield! remarcă ea cu bucurie.

Am râs ușor încurcați, toți trei. Râsul ei cristalin i-a dezvelit dinții albi ca perlele. Din ochii ei albaștrii se răspândeau și lumini și umbre, și raze și ceață. Erau demonici?

„Ce-ți lipsește să fii înger-aripi lungi și constelate”

(Mihai Eminescu)

Pleoapele ei arătau ca niște fluturi de mătase. Privirea ei mă făcea să cred că... nu e nimic adevărat. Era pătrunzătoare, fierbinte, magnetică. Avea și ceva etcetera. Când o priveam în ochi simțeam că mi se înmoaie picioarele. Atunci și acolo, Memé mirosea a fân de curând cosit. Purta o rochie galbenă ca soarele. Oho, ce decolteu ațățător! Pe scurt, era un înger blond care avea un aer demonic. Dar era... și o ispită moale! *Ange ou demon?* Poate că acesta era *le secret de la seduction?*

„Când și unde am mai auzit eu această voce mângâietoare? Parcă am mai văzut cândva acești ochi sălbatici!? Să mă înșel oare? Seamănă cu cineva? Cu cine? Cu o colegă de facultate? Cu o artistă? O vagă asemănare...”

„Inima care bate în trupul tău

Este aceeași cu inima Universului

Ascult-o și respect-o!

Învață să vibrezi la frecvența ei

În întreaga ta stare de A FI”

(Știu nu e chiar o poezie. Mai curând un gând rătăcitor)

*

Cap. 2. Îngerul semăna cu o prostituată dulce!?

books

*2 Nu te lăsa în voia patimilor tale,
ca să nu fii târât de ele ca un taur furios.*

*3 Altfel frunzele tale vei mânca
și roadele tale vei pierde
și vei rămâne ca un lemn uscat
(Eclesiastul, cap. 6)*

După o săptămână de căutări prin labirinturile memoriei mi-a căzut fisa. De fapt ca să fiu cinstit cu voi, iubiiții mei cititori, am avut o fulgerătoare revelație.

„Aha! Îmi amintesc vocea și mirosul unduitor, aproape profesionist. Cred că știu cine e Memé! Nu cred că greșesc. N-o mai văzusem de zece unsprezece ani, de pe vremea când eram licean... Dumnezeu mare, ea este!”

Nu puteți ghici cine era! Veți afla în curând. Vă promit. Răbdare!

Era o zi ploioasă și mohorâtă. Văzduhul era de culoare cenușie. Din nori mari vineții cădea o ploaie mocănească, cernută printr-o uriașă sită foarte deasă. Parcă și culoarea frunzelor era mai tristă. Umezeală și frig. Președintele sindicatului din institut a lipit la avizier un anunț, prins într-o pioneză ruginită (n-o fi găsit alta!), prin care eram „convocați” la „un spectacol sindical cu participarea excepțională a lui Emanoil Petruț și a lui Gheorghe Cozorici”. Spectacolul trebuia să aibă loc în Sala Sindicatului din fundul Academiei Române.

Memé m-a întâmpinat în holul institutului și mi-a șoptit zâmbindu-mi ispititor.

- Davy, sper că vii astăseară la spectacolul sindical?
- Cred că da...
- Te rog să-mi oprești un loc lângă tine! Promiți?
- Poate!

Memé a lăsat în urma sa o boare... pariziană. Era ca o grădină aburindă, după ploaie.

Seara la ora șapte eram prezent în sala sindicală. Era o hală cam sărăcăcioasă, de cămin cultural sătesc, cu scaune de lemn

scorojit și scârțâitor. Miroasea a țesătură de păianjen și a rumeguș. Lângă mine, în margine era... soția mea. Am așteptat un sfert de oră. În fine, a apărut pe scenă un tovarăș îmbrăcat ca mortul, cu un teanc de foi în mâna dreaptă. El ne-a plictisit și ne-a deprimat timp de o oră cu o conferință despre atotbiruitoarea morală comunistă, presărată cu citate din Karl Marx (rimează cu vax!) și Vladimir Ilici Lenin.

În toial conferinței, pe culoarul dintre scaune, a apărut o domnișoară învelită într-un impermeabil negru, acoperit cu picături de ploaie și cu o umbrelă roșie într-o mână. Din umbrelă se scurgea apa pe linoleumul verde (șmecherii spuneau „Lino-Leano”!). Era chiar Memé care mă căuta. S-a oprit în dreptul nevastă-mii și după ce a examinat-o critic, ca pe o marfă proastă, cu un surâs care exprimă dezamăgire, aproape un minut, a rostit cu o voce mieroasă:

– Bună Davy! De ce nu mi-ai oprit un loc lângă tine? Ai uitat?

– Scuză-mă! Spusei eu ca sugrumat. Simțeam că nu mai am toți piticii în linie.

După o grimasă dezaprobatoare, Memé mi-a aruncat o privire rea și s-a retras pisicește.

– Cine e duduița? Ți-a dat întâlnire? Întrebă nevastă-mea.

– Nu. E o colegă nouă. Lasă că-ți povestesc eu...

– Ihî! De-abea aștept să-ți aud povestea.

Cei doi actori au recitat pe rând câte o poezie despre înțelepciunea partidului comunist. Au răcnit și au gesticulat fără vreo convingere. Cei prezenți au aplaudat anemic, tot fără convingere. Apoi a apărut un cor mixt muncitoresc, gata obosit, care ne-a enervat cu patru cântece revoluționare. În spate, cineva flutura dezor un steag mare roșu. „Spectacolul” promis a fost eminent jalnic. A avut un efect contrar celui dorit! Parcă ne-am mai scârbit încă puțin, ca și cum... n-am fi fost destul!

După trei zile, Memé a dat buzna în laboratorul în care lucram, mi-a luat mâna stângă, dreapta era ocupată cu un pix, mi-a mângâiat-o câteva clipe și apoi, neașteptat, mi-a apăsat-o pe valea moale și caldă dintre sâni. M-a trecut un scurt fior. Mi-am retras mâna încet și am rostit cu voce înăbușită:

– Memé, te rog, suntem în institut!

— Știu... N-ai vrea să fim în altă parte? Doar noi doi... și o sticlă cu vin... șopti ea provocator.

„Ce ispită!? Ce ademenire!” Ea avea flăcări în obraji și își mușca buzele. Era îmbrăcată într-o rochie roșie precum mantia cardinalului Richelieu. Afară toamna era din nou frumoasă și însorită. Ne împingea la poezie. Privirea ei de oțel mă zăpăcea („Și-n ochii ei s-adună lumina sfintei mări” – Mihai Eminescu).

— Memé, vreau să vorbim în liniște și feriți... de... eventualii curioși...

— Bine, hai la subsol că poate nu e nimeni... și e întuneric. Cum vrei să „vorbim”? Întrebă ea insinuant.

— Ca doi prieteni... cuminiți

— Dar de ce „cuminți”? Of, parcă ai fi popă sau tovarășul dela B.O.B.! *La sagesse!*

— Memé, te rog, fără mișto!

Am ajuns pe un coridor, la subsol, unde erau două laboratoare și atelierul de electronică. Lumină chioară de la un bec de 40 W. Ea a apăsat hoțește pe comutator. Beznă neagră! M-am gândit că e periculos să fim descoperiți acolo, pe întuneric. Am reaprins beculețul. Nu știu dacă am făcut bine sau rău. Am fost laș? *Peut-être!*

Am tras mult aer în piept, mi-am înghițit gălbenușul din gât, mi-am umezit buzele și am început să grăiesc șoptit cu o voce care nu era a mea, cu mâna dreaptă pe umărul prietenei:

— Memé... te rog... să mă ascuți... cu atenție și... dacă poți... să fii serioasă!

— A... știu. Vrei să-mi spui că... nu mă... iubești!? Este?

— Nu. Nu asta este tema. N-ai ghicit. Deși, îmi placi... foarte mult... nu vreau încurcături. Te rog... nu mă ispit!

Mi s-a părut că de genele ei lungi era agățată o lacrimă. Dar, poate că mi s-a părut. Nu sunt sigur.

— Aha! Ești obsedat de carieră!? *La grande carrière!* Te domină și te împinge nevastă-ta!

— Memé... încetează! (încercam și eu să-mi îndulcesc cuvintele cu sare). Nici nu bănuiești ce vreau să-ți spun! Mi s-a părut mie că te-am mai văzut, că... ne-am mai întâlnit... cândva. După multe căutări... am găsit. Nu tu ești Mimi de pe strada Călușei... de la subsol? Recunoaște...

— Aiurezi! Nu sunt nicio Mimi! Habar n-am despre ce... vorbești! — spuse ea cu un glas puțin răstit și dădu să plece.

— Stai... să ne tălmăcim. Nu nega. Și... să nu-ți fie teamă că... nu te vând.

— Cum să mă vinzi? Ce sunt de vânzare?

— Oho! Liniștește-te, Memé! Am vrut să spun că... nu te trădez, nici torturat.

— Ce vorbești? Nu te înțeleg! Ce vrei de la mine?

— Mimi, vreau să crezi că ceea ce-ți voi destăinui e adevărul adevărat. Să știi... că ai fost pentru mine, timp de aproape douăzeci ani... o foarte frumoasă amintire. Pe când eram elev la liceu, prietenul meu David Sandu (rețineți acest nume), însoțit de patru colegi... te-am vizitat... în cămăruța ta... Nu-ți amintești?

— O, da. Sandu? Parcă... îmi amintesc ceva... Un țărănuș... n-a putut să-mi facă nimic și... a plâns... în genunchi...

— Ți-ai amintit!? Chiar așa a fost!

— Mai... mi-aduc aminte că unul, mai fricos... a fugit...

— Eu am fost ăla „mai fricos”. Și... într-adevăr am fugit. Nu știu nici acum de ce am făcut-o! Poate de frică. Dar să știi... că am regretat!

— Tu ai fost fricosul? Nici nu mă mir. Cum de te-ai menținut?

— Cum adică m-am menținut?

— Davy băiatule... te rog să juri, cu mâna pe inimă, că rămâne secretul nostru cu care... te vei duce în mormânt. Că n-ai să-l divulgi nici bătut, nici beat... Te implor Davy! Jură că nici n-ai cunoscut-o pe acea Mimi... și că...

Tocmai când mă pregăteam să formulez jurământul, s-a deschis brusc ușa atelierului și, în prag, a apărut un tânăr înalt, în halat alb. Era electronistul Dorel (un curvar și jumătate) cu un zâmbet complice pe figura lui de pezevenghi.

— A... vă rog să mă scuzați! N-am vrut să vă deranjez...

Și Dorel a reintrat în atelier închizând ușa cu grijă. Eu cred că a procedat ca un adevărat gentleman sau cum obișnuia să se exprime Mimi „un om uman”. Dar ce credeți că a făcut Mimi? Nu ghiciți? M-a sărutat scurt pe gură, strângându-mă de braț. Buzele ei roșii erau fierbinți și dulci ca piersica cea coaptă. Strânsoarea ei era ca un semn de încredere. M-a atins cu bucelele aurii. Părul ei era ca puful din aripile îngerilor.